En Omvei.

Originalt Lystspil i 1 Act.

Personerne.

Fru Freising.
Margrethe, hendes Datter,
Kammerherren, } hendes Brødre.
Magisteren,
Georg, Kammerherrens Søn.
Mathiesen, Fruens Godsforvalter.
To Bønderkarle.

(Handlingen foregaaer paa Fru Freisings Gods.)

(Scenen forestiller en i Baggrunden aaben Havestue.)

Første Scene.

Margrethe (sidder og syer). — Onkel Hans (kommer).

Margrethe. Hvad seer jeg! Onkel Hans!

Onkel Hans. Ham selv!

Margrethe. Velkommen! Velkommen! Jeg kan næppe troe mine egne Dine.

Onkel Hans. Troe du dem kun, min Pige! Det kommer an paa, om Andre kunne troe dine. De see mig næsten utilladelig skjelmske ud.

Margrethe. Men siig mig, hvad i al Verden fører dig dog hertil?

Onkel Hans. Det maa jeg sige, er en smuk Modtagelse! Efter næsten tre Aars Forløb ....

Margrethe. Det er netop derfor, jeg undrer mig. Hvorfor kommer du ikke oftere? Man har dog ikke Onkler, for aldrig at see dem.

Onkel Hans. Du veed, at din Moder — min gode Søster ...

Margrethe. Ja, Moder har jo rigtignok ikke saa overordentlig Meget tilovers for dig.

Onkel Hans. Nei! — og dog har hun denne Gang inviteret mig.

Margrethe. Virkelig? — Onkel Carl er her ogsaa. Veed du det?

Onkel Hans. Naturligviis! — ligeledes inviteret.

Margrethe. Saa? Jeg troede, han var kommen af sig selv.

Onkel Hans. Jo vist! Nei, Skjebnen har nu engang sat sig i Hovedet, at vi Søskende ikke skulle harmonere som andre Søskende.

Margrethe. Destoværre!

Onkel Hans. Din Moder burde i Grunden have været vor Broder, og vi hendes Søstre.

Margrethe. Hvad er det for en Snak.

Onkel Hans. Din Moder er mere Mand end Fruentimmer.

Margrethe. Og I maaskee mere Fruentimmer end Mænd.

Onkel Hans. Det var just ikke det, jeg vilde sige; men — kort sagt, — min Søster havde vist ikke indbudet os, naar det ikke havde været i denne specielle Anledning.

Margrethe. Er der en speciel Anledning?

Onkel Hans (spøgende). Nei slet ikke! — Er min Brodersøn allerede kommen?

Margrethe. Georg? — Skal han ogsaa komme?

Onkel Hans (som før). Strik! — Det veed Du naturligviis ikke det Mindste om?

Margrethe. Ikke det Allermindste. Jeg veed kun, at han nylig er kommen hjem fra Krigen, og at han har udmærket sig.

Onkel Hans. Det veed du dog!

Margrethe. Saa faae vi jo paa den Maade snart den hele Familie ....

Onkel Hans. — paa Halsen! — jo! — og det har du slet ingen Anelse om?

Margrethe. Ikke den fjerneste Anelse. Der tales ikke Meget her paa Gaarden, og i den sidste Tid taler Moder kun om sit Teglværk.

Onkel Hans. Saa? — og du?

Margrethe. Jeg hører derpaa, som det anstaaer sig en lydig Datter, og jeg haaber, jeg kan nok med Tiden blive en dygtig Teglbrænder.

Onkel Hans. Men, for Pokker! Naar man vil gifte sin Datter bort, pleier man dog idetmindste at lade et Ord falde derom.

Margrethe. Hvad siger du? — Gifte mig bort? — Det er saamæn aldrig faldet Moder ind.

Onkel Hans. Har da min Broder ikke sagt dig det?

Margrethe. Ikke et Ord! — Det skulde altsaa være den specielle Anledning. Jeg maa lee. Hvor kan du være saa naragtig?

Onkel Hans. Lee du kun!

Margrethe. Det kan vel ikke kaldes ubeskedent, naar jeg tillader mig at spørge, med hvem jeg da skal giftes?

Onkel Hans. Paa ingen Maade! — Naturligviis med Georg.

Margrethe. Ja saa! — — Jeg finder det dog ikke saa naturligt.

Onkel Hans. Har du da Noget imod ham?

Margrethe. Aldeles ikke; men jeg har Meget imod, at man saaledes uden videre disponerer over min Haand.

Onkel Hans. Hvad vil du da gjøre?

Margrethe. „Naturligviis" ikke ægte Georg. Troer du, at jeg er et saadant Barn, at man kan behandle mig som en Tønde Boghvede, man vil sælge, eller som en Hest eller Ko, man vil bytte bort? — Det er jo oprørende!

Onkel Hans. Du veed — naar din Moder vil, saa vil hun.

Margrethe. Men du veed nok ikke, at naar jeg ikke vil, saa vil jeg ikke.

Onkel Hans. Men naar nu Georg staaer dig an?

Margrethe. Staaer mig an? Det er just ikke den smukkeste Vending i Sproget. — Nei — om han saa — — jeg vil ikke.

Onkel Hans. Saa kan jeg altsaa gjerne reise hjem igjen?

Margrethe. For den Sags Skyld skal du saamæn ikke genere dig.

Onkel Hans. Men hvis Georg nu elsker dig?

Margrethe. Det var dog en smukkere Maade at udtrykke sig paa. — Hør nu, Onkel! Da vi sidste Gang saae hinanden, var jeg et Barn; og — hvis han nu gaaer ind paa den Plan, maa jeg da ikke tabe Agtelsen for ham?

Onkel Hans. Aa! det veed jeg dog ikke. Man har jo før hørt — —

Margrethe. Nei! nei!

Onkel Hans. Vil Du saa hilse din Moder fra mig. Farvel! (vil gaae.) — Nei, det er bedre, at Du slet ikke siger hende, at jeg har været her.

Margrethe. Vist ikke, kjære Onkel! Maaskee kan Du være mig til Gavn. Du holder jo dog af mig?

Onkel Hans. Ja vist gjør jeg det.

Margrethe. Og Du er den Eneste, der kan tale Moder tilrette.

Onkel Hans. Derfor staae vi os saa godt sammen.

Margrethe. Du har dog Mod til at sige hende Sandheden —

Onkel Hans. — som hun ikke vil høre; — og Du veed nok, de Sandhedspropheter — —

Margrethe. Jeg beder Dig, bliv!
(Georg kommer.)

Onkel Hans. Der har vi Georg selv. Saa vil jeg dog først høre hans Mening.

Anden Scene.

Onkel Hans. Margrethe. Georg.

Georg. God Dag! god Dag, Onkel!

Onkel Hans. God Dag, min kjære Dreng! Du kommer, som Du var kaldet.

Georg. Jeg er jo ogsaa kaldet. — God Dag, Margrethe! — Det er vel Margrethe!

Margrethe. Jo, til Tjeneste! — Og velkommen hjem! (rækker ham Haanden.)

Onkel Hans. Heel og holden! (rækker ham Haanden.)

Georg. Tak! Tak! Ja, Gud være lovet. (Til Margrethe.) Men hvad siger Du til den Historie?

Margrethe. Hvortil?

Georg. Har Du da ikke hørt det?

Margrethe. Hvilket?

Georg. Paa den sidste Station laa et Brev til mig fra Fader, der skulde forberede mig paa, at Familien var samlet her, for at celebrere vor Forlovelse.

Onkel Hans. Naa! — og saa?

Georg. Saa var jeg nær strax vendt om igjen. Jeg vil ikke lade Andre saaledes skalte og valte med min Haand. Man kunde dog spørge mig først.

Margrethe. Bravo! Det kan jeg lide. Tænk Dig, i dette Øieblik fik jeg ogsaa den Nyhed at vide, og ikke engang af Moder, men af Onkel Hans.

Onkel Hans (til Georg). Det var da ikke det Værste. Og saa videre?

Georg. Jeg betænkte mig dog. Jeg vilde dog først høre, hvad min Cousine sagde.

Margrethe. Hun er ganske af samme Mening som Du.

Onkel Hans. Altsaa fuldkommen enige.

Margrethe. Ja, i at vi ikke ville have hinanden. Ikke sandt, Georg?

Georg. Ja vel! Vi ville holde sammen, kæmpe og forstyrre deres Planer. Vi ere jo voxne Mennesker.

Margrethe. Ja vist!

Onkel Hans (til Georg). Men Fader? (til Margrethe.) og Moder?

Georg. Jeg lader mig ikke tvinge.

Margrethe. Jeg ikke heller! — (til Georg.) Det er altsaa en afgjort Sag? (rækker ham Haanden.)

Georg. Ja!

Onkel Hans. Top! — Men lad os nu til en Forandring være lidt fornuftige. Jeg giver Eder fuldkommen Ret. (Til Margrethe.) Var jeg i dit Sted, tog jeg ikke ham for nogen Priis. (Til Georg.) Og var jeg i dit Sted, skulde ingen Magt paa Jorden tvinge mig til at tage hende. — Men det gaaer ikke an, saaledes mir nichts dir nichts at sige Nei.

Georg. Hvorfor ikke?

Onkel Hans. Det vil volde et alvorligt Brud i Familien, og vi ere nu saa gamle,

at det er paa den høie Tid, vi blive forsonede.

Georg. Men hvor staaer det skrevet, at vi Unge skulle forsone de Gamle?

Onkel Hans (peger paa Hjertet). Her!

Georg. Nei, Onkel, det burde snarere være omvendt.

Margrethe. Hvad skal vi da gjøre?

Georg. Du maa hjælpe os.

Onkel Hans. Det er vel heller ikke saa vanskeligt. Jeg antager, at baade min Søster og min Broder holde af deres Børn, og naar jeg nu betroer dem, at I have en uovervindelig Affky for hinanden — —

Georg (leer). Nei, nei! Det er jo ikke sandt, — idetmindste hvad mig angaaer.

Margrethe. Det gaaer ikke, Onkel? — noget Andet!

Onkel Hans. Naa, det gaaer ikke? — Saa vil jeg sige, at Georg allerede har givet sit Hjerte bort — —

Georg. Men det har jeg ikke.

Onkel Hans. Ikke en lille Pige derovre? Jeg tjender de Indqvarteringer.

Georg. Jeg er, Gud være lovet, ligesaa fri nu, som da jeg tog Riflen paa Nakken.

Onkel Hans. Ja, ja da! — Saa har maaskee Margrethe en hemmelig Kjærlighed.

Margrethe. Passiar, Onkel! — Hvor skulde jeg have den fra?

Onkel Hans. Hvor veed jeg det! — Det er da ellers det, der pleier at være i Veien.

Georg. Du maa finde paa noget Bedre; — men der er ingen Tid at spilde. Hvert Øieblik kan Fader eller Tante komme og klappe os sammen.

Margrethe. Det var jo rædsomt!

Onkel Hans. Ja, rædsomt! — Nu har jeg det. — Maaskee har en af Eder gjort det hellige Løvte, aldrig at gifte sig.

Georg. Ikke jeg! Troer Du, jeg har Lyst til at blive saadan en Pebersvend, som Du?

Onkel Hans. Kunde Du endda blive en saadan!

Georg. Om Forladelse! Jeg mener kun — —

Onkel Hans. Det er det Samme. Det vilde jo ogsaa være tilstrækkeligt, hvis Margrethe — — —

Margrethe. Jeg? — Det har jeg aldrig tænkt paa, men jeg indseer ikke, hvorfor jeg skulde gjøre et saa tosset Løvte. — Har Du det?

Onkel Hans. Nei, hos mig kom det ganske af sig selv. Jeg har ikke tænkt derpaa. (Man hører Knalden.) Men der kommer Nogen med Smeld ind i Gaarden. — Skal vi have flere Fremmede?

Margrethe. Det er Moder, der kommer hjem. Hun er i daarligt Humeur.

Onkel Hans. Kan Du føle det paa Dig.

Margrethe. Naar Moder knalder, er der gaaet hende Noget imod. Lad os saa heller gaae af Veien for hende.

Georg. Vil Du vise mig om saalænge, Margrethe? Jeg længes efter at see de gamle Steder igjen, hvor vi saa tidt have leget som Børn.

Margrethe. Ja gjerne!

Onkel Hans. Og mig lader I blive tilbage?

Georg. Tænk Du imidlertid for os. Vi lægge vor Skjebne i din Haand.

Onkel Hans. Men — bliv dog lidt — jeg sætter nu, at I alligevel — — —

Margrethe. Hvor kan Du sætte saadant Noget? Derom kan der slet ikke være Tale. — Vel, Georg?

Georg. Vist ikke!

Margrethe. Lad os saa gaae!

(De gaae.)

Tredie Scene.

Onkel Hans alene.

Et Par prægtige, unge Mennesker! — Liv er der i dem; — som skabte for hinanden. Men man skal lade dem selv raade, og ikke maaskee forstyrre deres Lykke ved selv at ville skabe den. Lad dem om det! — — Der har vi min gode Søster. — Det er nok det Fornuftigste, først at lade hendes Vrede gaae ud over en Anden, og hun har heldigviis en Lynafleder ved Siden af sig. (Gaaer udenfor, hvor man af og til seer ham gaae forbi Indgangen.)

Fjerde Scene.

Fruen. Mathiesen.

Fruen (med en Kjørepidsk i Haanden). Jeg siger, det er noget Vrøvl! — Der er min Pidsk. Hæng den hen i Krogen! (Mathiesen hænger den hen.) Havde man lagt Gruus i det nærmer Spor, var jeg ikke væltet.

Mathiesen. Gud være lovet, at Fruen, med Respect at sige, kom saa godt fra det.

Fruen. Ah bah! Jeg brækker ikke Arme og Been af saa lidt. Jeg har væltet før idag. — Og hvordan saae det ud i Rugmarken?

Mathiesen. Regnen har slaaet den ned. Det kan Ingen gjøre for.

Fruen. Jeg veed nok, at Ingen kan gjøre for Regnen. — Men sagde jeg ikke strax, at den var saaet meget for tyndt?

Mathiesen. Den reiser sig nok igjen.

Fruen. Hvor veed han det?

Mathiesen. Saalænge den ikke er i Kjerne — — —

Fruen. Det vil vise sig. — Og saa det Kommers paa Teglværket! Det vil jeg ikke vide af. — Han skal sige den Familie op.

Mathiesen. Men — — —

Fruen. Hvad behager?

Mathiesen. Jeg mener — — med Respect at sige, alle de Børn!

Fruen. De komme da ikke ham ved?

Mathiesen. Nei! — men om faa Aar kan de gjøre Gavn.

Fruen. En deilig Gavn! — De lege med mine Drainrør, som det kunde være Pindebrænde. — Kom saa med Regnskabet!

Mathiesen (giver hende det). Vær saa god!

Fruen (sætter sig). Lad mig nu see! — Vi havde den 14de en Beholdning af 4000 Drainrør, 12000 Mursteen, 3000 — —

Mathiesen (retter hende). 5000!

Fruen. Det er ogsaa Tal at skrive! — 5000 Tagsteen! — — og idag! — 1500 — 7000 — 2000 — — — Hvor er det nu? — Naa her! — den 18de solgt 1000 — — — — Det er rigtigt. (underskriver.) See der! (giver ham Regnskabet.) — Den Blisséde skal til Dyrlægen.

Mathiesen. Den kommer sig aldrig, Frue!

Fruen. Det lader han Dyrlægen om! — (reiser sig.) — Hør nu! Jeg har Fremmede paa Gaarden idag. — Iaften holde vi Jaord mellem min Datter og min Brodersøn; — Folkene faae i den Anledning Gilde og en Svingom. De kan dandse til Klokken 12, — saa alle Mand i Seng — og op Klokken 4.

Mathiesen. Klokken 4?

Fruen. I denne Hede skal Markarbeidet gjøres om Natten.

Mathiesen. Kunde de da ikke dandse til Kl. 4?

Fruen. Snak! — som jeg siger! — — (søger.) Hvor gjorde jeg nu af — — —

Mathiesen. Pidsken? — Den hængte jeg — —

Fruen. Vist ikke, — — men Nøglerne? — Naa, — jeg har dem i Lommen. — Tag denne! Den er til Kjelderen. — Saa meget Øl de vil drikke! — Brændevin, en halv Pægel tilmands, ikke en Draabe meer! — Jeg vil ikke vide af Fuldskab.

Mathiesen. Det skal blive besørget.

Fruen. Husk paa, Peer Røgter maa ikke drikke Brændeviin. Han var fuld i forrige Uge.

Mathiesen. Det var, med Respect at sige, ikke hele Ugen.

Fruen. Det veed jeg nok. Een Gang er een Gang for meget. Forstaaer han?

Mathiesen. Ja vel! (Gaaer.)

Fruen (tager sig til Albuen). Jeg har dog slaaet mig ved den fordømte Vælten. (smøger Ærmet op.) Guul og blaa! — og øm er den! — Der skal lidt Arnica til. — Men Ingen maa mærke det. Faae de først at vide, at der ingen Lussing kan vanke, saa god Nat Regimente! Hulter til bulter Altsammen!

Femte Scene.

Fruen. Onkel Hans.

Onkel Hans (igjennem Vinduet). God Dag, Søster!

Fruen. God Dag, Hans! Naa er Du endelig kommet?

Onkel Hans. Kan jeg komme ind? — eller forstyrrer jeg?

Fruen. Naar jeg byder Folk til mig, er det ikke for at lade dem staae udenfor.

Onkel Hans (kommer ind). Altid den Samme!

Fruen. Man gaaer da ikke hen og forandrer sig i det Par Aar. — Det kan jeg forresten ikke sige om Dig.

Onkel Hans. Saa Du synes, jeg er bleven gammel! Jeg synes dog, af en Magister at være — —

Fruen. Ikke saa gammel som graa. — Det er, fordi Du altid lukker Dig inde med denne Horatius og Pollarius og hvad alle de lærde Herrer hedde. Det er bedre at gaae i Luften, paa Mark og Eng, end at sidde hjemme og studere. — Og hvad nytter det saa til?

Onkel Hans. Jeg tager tidt min Horats eller en Anden af mine gamle Venner under Armen; — Pollarius kjender jeg ikke — saa spadsere vi ud i Skoven og sætte os under et Bøgetræ.

Fruen. Paa den fugtige Jord. — Nei, min Hr. Magister, det duer ikke. Sæt Dig i en Høstak. Det er sundt.

Onkel Hans. Lad os nu ikke disputere om det. Enhver har sin Lyst.

Fruen. Men Du maa dog indrømme, — — — naa, Du har Ret. Vi ere jo ikke komne sammen for at skjændes.

Onkel Hans. Nei! — Vi skal jo holde Forlovelse?

Fruen. Ja, hvad synes Du saa om det Parti?

Onkel Hans. Godt!

Fruen. Jeg skal sige Dig; jeg vil, at mine Penge skal blive i Familien. I to Brødre have nok; — ja, jeg veed jo nok, at Du ikke har Noget tilovers.

Onkel Hans. For min Skyld kan Du gjøre med dine Penge, hvad Du vil.

Fruen. Det vil jeg ogsaa. Derfor har jeg ogsaa tænkt paa den lille Pige, Du har taget til Dig. Naar Du døer, har hun ikke Andet end dine Bøger og andet Skramleri, — og dem kan hun ikke leve af. Jeg har sat 5000 Rd. ud for hende.

Onkel Hans. Det er smukt af Dig, og jeg — — —

Fruen. Vissevasse! — Resten faaer Margrethe og hendes Mand. — Saa Partiet anstaaer Dig?

Onkel Hans. Fortræffeligt!

Fruen. Veed Du, hvad der slog Ho-

vedet paa Sømmet? Det var, at han gik frivillig med i Krigen.

Onkel Hans. Virkelig?

Fruen. Det kunde jeg lide. Det er noget Andet end at sidde herhjemme og snakke om at offre Liv og Blod.

Onkel Hans. Det er sandt, — og de passe ypperligt for hinanden. Jeg antager, at Margrethe ligner Dig?

Fruen. Saamæn!

Onkel Hans. Og jeg kan godt lide en saadan Forening af Poesi og Prosa.

Fruen. Jeg giver mig ikke af med Poesi.

Onkel Hans. Netop derfor finder jeg det passende at pode lidt Poesi ind med.

Fruen. Pode Poesi? — Maa jeg bede Dig at tale forstaaeligt, naar Du taler med mig.

Onkel Hans. Jeg mener, at Margrethe, naar hun ligner Dig, kan have godt af at have en saa poetisk Natur som Georg ved sin Side.

Fruen. Er han en poetisk Natur? — Han skriver maaskee Vers?

Onkel Hans. Det har vi jo Alle givet os af med, da vi vare unge.

Fruen. Ikke jeg! Digtere, det er min Pest. Jeg vil heller have Skab mellem Faarene.

Onkel Hans. Og Du har jo dog et stort Bibliothek?

Fruen. De kan være gode nok til at stille op i en Reol. Det er det Hele. — Saa han er Digter?

Onkel Hans. Og det Bedste er, at han anvender sit Talent i Politikens Tjeneste.

Fruen. Det manglede blot!

Onkel Hans. Der er Kraft og Begeistring i hans politiske Sange.

Fruen. Saa han er Politiker?

Onkel Hans. Han er Oppositionens Tyrtæus.

Fruen. Tyrtæus? — Hvad er det for Noget?

Onkel Hans. Ligesom Tyrtæus i Oldtiden begeistrede Heltene, saaledes begeistrer han Oppositionen.

Fruen. Det var jo rart!

Onkel Hans. Du kan være stolt af en saadan Svigersøn.

Fruen. Jo! — Og Politik betaler sig vel godt?

Onkel Hans. Endnu høster han kun Ære; — men naar saa Æren kommer til Penge — — —

Fruen. Hvor skal de Penge komme fra?

Onkel Hans. Du sagde jo — — —

Fruen. Du troer, at jeg vil give min Datter til en Dagdriver?

Onkel Hans. Dagdriver?

Fruen. Den, der ikke kan føde Kone og Børn, kalder jeg en Dagdriver. — Og ovenikjøbet Politik og Opposition! — Snak om Ting, man ikke forstaaer.

Onkel Hans. Opposition maa der til, for at Maskinen kan gaae.

Fruen. Her paa Godset kjender jeg ikke til det. Vil Nogen gjøre Ovalm, er han færdig. Jeg skal nok selv styre Codillen. Og hvad Gavn har Landet deraf? Ikke en Døit! og maaskee mindre endda! Og det skulde jeg give Penge til!

Onkel Hans. Men Du maa dog indrømme — — —

Fruen. Du kjender mig ikke rigtigt endnu, Broder Hans!

Onkel Hans. Jeg troede dog, — — —

Fruen. Nei, Du gjør ikke! Jeg har mere Erfaring end Du troer, og den har jeg ikke af Bøger. — Nu har jeg faaet Andet at tænke paa. Farvel! Imens kan Du more Dig her, som Du selv vil.

Onkel Hans. Tak! det skal jeg.

(Fruen vil gaae, men møder Forvalteren.)

Sjette Scene.

Fruen. Onkel Hans. Mathiesen, siden 2 Bønderkarle.

Mathiesen (til Fruen). Vær saa god! Her er Nøglerne.

Fruen. Han kan pakke ind igjen, hvad han har pakket ud, og saa — pakke sig selv.

Mathiesen. Hvad mener Fruen?

Fruen. At der ikke bliver Noget af det Gilde.

Mathiesen. Og nu havde Folkene, med Respect at sige, glædet sig — — —

Fruen. Saa maa de, „med Respect at sige", nøies med den Glæde. (2 Bønderkarle komme.) Jeg troer, Gud forlade mig, de komme herhen. Hvad vil I?

Første Bondekarl. Vi vil i alle Karlenes og Pigernes Navn takke Herskabet — — —

Fruen. Ingen Aarsag!

Første Bondekarl. Og saa vilde vi bede, om alle vi Karle og Qvindfolk iaften maae synge en Sang til de Forlovede.

Fruen. Nei! — Det er noget Snak, Mathiesen er løbet med. Her bliver ingen Forlovelse, — og der bliver ikke mere Gilde, end bag paa min Haand.

Første Bondekarl. Men Hr. Forvalteren sagde — — —

Fruen. Er det mig eller Forvalteren, der skulde gjøre Gildet? — Jeg siger Nei! — Eller er det maaskee Forvalteren, der vil forlove sig?

Mathiesen. Nei! — men — ellers, naar Fruen beslutter Noget, pleier det at staae fast.

Fruen. Det skal ogsaa staae fast, gamle Brøvl! (Gaaer.)

Mathiesen (til Karlene). Saa kan I gaae og bringe den Besked.

Anden Bondekarl. Det var en deilig Nedelighed. Saa skal da ogsaa — — —!

Mathiesen. Hvad for Noget?

Anden Bondekarl. Ikke Noget, Hr. Forvalter! (De bukke og gaae.)

Mathiesen. Det var vel ogsaa det Bedste.

Syvende Scene.

Onkel Hans. Mathiesen.

Mathiesen. Der er dog noget Besynderligt ved den Frue.

Onkel Hans. Jeg synes, hun kaldte Dem „Brøvl".

Mathiesen. Det er ikke saa meget det. Det bliver man vant til, men naar Vinden gaaer om i alle Hjørner — —

Onkel Hans. Det kan maaskee blive godt endnu. Har De seet Noget til de Unge?

Mathiesen. Til Frøkenen og Fætteren?

Onkel Hans. Ja vel!

Mathiesen. Jeg saae dem for et Øieblik siden løbe omkring Blomsterbedene. Jeg troer, saa Skam, de legede Tagfat.

Onkel Hans. Ja saa! — Det er et Par Børn, — men et Par gode Børn. (Gaaer hen til Vinduet.)

Mathiesen. Frøkenen staaer jeg inde for. Hvis der gives Engle her paa Jorden, maa hun være en af dem.

Onkel Hans. Der er' de begge To. — Han staaer paa Stigen op til Dueslaget, og hun rækker ham en Kurv.

Mathiesen. En Kurv?

Onkel Hans. Med Ærter!

Mathiesen. Naa saa! Jeg var bange; — — — men det kommer da ikke mig ved.

Onkel Hans. Det er et lille yndigt Maleri!

Mathiesen. Ja vist er det! (Man hører en Dør smække i.) Au!

Onkel Hans. Hvad nu?

Mathiesen. Der smækkede en Dør! — Skjøndt jeg nu har været saa længe her paa Gaarden, løber det mig, med Respect at sige, koldt ned af Ryggen, naar Fruen smækker med Dørene. Saa veed jeg, der trækker en Storm op.

Onkel Hans. Saa? — og det gaaer tidt paa?

Mathiesen. Aa ja, saamænd! — Det er nok bedst, jeg gaaer til min Dont.

Onkel Hans. Er min Søster da saa slem?

Mathiesen. Ja og Nei! Til fine Tider og med visse Vinde. Man kan jo ikke negte — — — Men det maa man sige om hende — — — Ah! Der er Kammerherren!

Ottende Scene.

Onkel Hans. Mathiesen. Kammerherren.

Kammerherren (til Mathiesen). Jeg hører, min Broder skal være kommen?

Mathiesen (bukker.) Deres Hr. Broder staaer der ved Vinduet og glæder sig ved at see paa de unge Mennesker. Undskyld, at jeg forlader Dem. (Gaaer.)

Kammerherren. God Dag, Hans!

Onkel Hans. God Dag, Broder Carl! vel mødt! (Giver ham Haanden.) Kom her! (Peger ud af Vinduet.) Er det ikke et smukt Par?

Kammerherren. Mener Du de blaavingede? — eller Mæsikkerne?

Onkel Hans. Snak! Din Søn og Margrethe!

Kammerherren. Ja vist! Kan jeg ikke være stolt af den Dreng? — Og er det ikke i alle Maader et fornuftigt Parti?

Onkel Hans. Det er der ingen Tvivl om. Hun er en nydelig Pige.

Kammerherren. Ikke sandt?

Onkel Hans. Og saa fiin! — Hvo skulde troe, at den lille Haand kan svinge en Fiirhestepidsk!

Kammerherren. Det skader ikke.

Onkel Hans. Nei, — men fordi hun forstaaer at kjøre fire Heste, er det da ikke sagt, at hun forstaaer at kjøre med Fire.

Kammerherren. Det giver sig nok.

Onkel Hans. Det ville vi haabe. Ja vist er hun smuk, og Du maatte jo have en fiin Svigerdatter.

Kammerherren. Naturligviis.

Onkel Hans. Det er dog besynderligt, at en saa smuk Mund kan — bande.

Kammerherren. Hvad for Noget! Bander hun?

Onkel Hans. Fra den lille Mund kan undslippe store Eder.

Kammerherren. Det er ikke muligt!

Onkel Hans. Men det er kun engang imellem, — naar Naturen gaaer over Opdragelsen.

Kammerherren. Det maa aldrig falde Naturen ind. Det er i høieste Grad upassende! — Men jeg kan ikke troe det.

Onkel Hans. Og jeg vil sige Dig, at hun er iblandt dem, der vil slaaes til sidste Mand.

Kammerherren. Fy! fy! — Det er uopdragent!

Onkel Hans. Ja, min kjære Broder, det kan nok være, at din Søn vil komme til at gaae en — en lille Skjersild igjennem, naar han fører hende ind i Selskabslivet. Men det er ogsaa det Eneste.

Kammerherren. Det Eneste er meer end nok. Det gaaer ikke an. Jeg troede, hun havde Manerer.

Onkel Hans. Det har hun. Det er kun engang imellem daarlige Manerer.

Kammerherren. Jeg vilde, at min Svigerdatter skulde gjøre Opsigt i Salonerne.

Onkel Hans. Det kan Du være vis paa, hun vil. Skulde hun komme til at forløbe sig, vil man kalde det Naivitet. Man er saa overbærende mod unge, smukke og rige Koner.

Kammerherren. Man skulde beundre hendes Anstand, Noblesse og Adel.

Onkel Hans. Vi ere nu engang ikke adelige.

Kammerherren (bryster sig). Derfor kan man gjerne have Adel i sit Væsen.

Onkel Hans (ligesaa.) Det kan man.

Kammerherren. Og saa kommer Du og fortæller mig, at Margrethe er en slet og ret Bondepige.

Onkel Hans. Det har jeg ikke sagt. Jeg sagde kun, naar Naturen gaaer over Optugtelsen.

Kammerherren. Jeg frygter, at hendes Optugtelse lader Meget tilbage at ønske.

Onkel Hans. Det er maaskee heller ikke uden Grund Du frygter. Naar den Nimbus af Gratie og Tournure, som omgiver jer Fornemme, mangler — saa er der ikke Noget tilbage.

Kammerherren. Det er sandt, og saa seer Du selv — — — Aa, hvad er det for Snak, Du siger? — Der er nok tilbage, — men den kan ikke undværes. Det kan Du ikke bedømme.

Onkel Hans. Horats siger selv — — —

Kammerherren. Jeg bryder mig ikke om, hvad Horats behager at sige. Siig Du mig heller, hvad jeg skal gjøre.

Onkel Hans. Tal ligefrem med Søster derom.

Kammerherren. Hun er saa bansat ligefrem, og hun vil blive rasende. — Og hvis de Unge nu ovenikjøbet gaae hen og forelske sig? — — —

Onkel Hans. Det har vist ingen Nød. Georg har formodentlig dit skarpe Die for skarpe Kanter.

Kammerherren. Forresten er det mig en meget ubehagelig og især en meget ubeleilig Historie.

Onkel Hans. Saa?

Kammerherren. Jeg havde mine specielle og vigtige Grunde for det Parti, og — nu seer Du selv — — — Lad os gaae ind paa mit Værelse, saa skal jeg forklare Dig det Hele. Det er Ting, man ikke kan tale om paa alfar Vei.

Onkel Hans. Jeg er til Tjeneste, og Du gjør mig ganske nysgjerrig. (Afsides.) Gud veed, hvem jeg nu egentlig gjør en Tjeneste. (De gaae.)

Niende Scene.

Margrethe og **Georg** (komme syngende og dandsende ind) — siden **Fruen.**

Georg (standser lidt forpustet). Du er jo let som en Fjer. Med Dig kunde jeg dandse hele Verden rundt.

Margrethe. Naar Du fik Lov til at puste engang imellem. Men Du fører ogsaa udmærket.

Georg. Det er ingen Kunst at føre Dig. — Det er dog besynderligt, at man saaledes kan blive Børn igjen.

Margrethe. Ikke sandt? Dengang dandsede vi tidt sammen.

Georg. Kom — kun eengang endnu!

Margrethe. Ja nok!

(De dandse og synge. Fruen kommer. De standse pludselig foran hende.)

Georg (fatter sig, munter). God Dag, Tante!

Fruen. God Dag! Saa Du er ogsaa Dandser?

Georg. Jeg vil just ikke sige, at jeg er Dandser, men jeg kan dandse.

Fruen. Lærer man ogsaa det i Felten?

Georg. Nei! Der dandse Kuglerne omkring os, og vi — staae! — Mit Dandsetalent maa være medfødt, lille Tante.

Fruen. Maa jeg saa bede Dig at dandse ind til din Fader, og bede ham, strax at komme ud til mig?

Georg. Det skal jeg med Fornøielse' (Til Margrethe.) Dandser Du med, Margrethe?

Fruen. Margrethe bliver her!

Georg. Saa dandser jeg alene. — Farvel saa længe! — — Jeg er saa glad, Tante!

Fruen. Saa?

Georg. Saa glad, som jeg aldrig har været. Jeg kunde endog have Lyst til at dandse med Dig.

Fruen. Maa jeg bede!

(Han dandser ud.)

Fruen. Det er en Vindbeutel. (Til Margrethe.) Du kan gjerne gaae.

Margrethe. Du sagde før jeg skulde blive.

Fruen. Og nu siger jeg, Du skal gaae. (Margrethe vil gaae ud i Haven.) Den Vei, om jeg maa bede!

Margrethe (afsides). Den Vei kan ogsaa føre til Haven. (Gaaer.)

Fruen. Og det skulde jeg have slidt og slæbt for! — For at en saadan Vindbeutel skulde øde det op? — Jeg skulde saae Hvede i en Boghvedemark! — Nei, Tak for mig! — Det var ogsaa dumt, ærkedumt af mig. Der kommer aldrig noget Godt fra den Kant. Det burde jeg vidst iforveien. — Det er snavs at koge Suppe, før man har Kjødet. — — Naa, der har vi Brødrene! Dem fik jeg da tidsnok herud.

Tiende Scene.

Fruen. Kammerherren. Onkel Hans. Georg.

Kammerherren (til Fruen). Du har ønsket at tale med mig?

Fruen. Ja, med Dig! — ikke med de Andre.

Onkel Hans. Jeg beder meget om Forladelse. Jeg troede, det skulde være en Familiecongres.

Fruen. Aa nei! Den Sag kan Carl og jeg afhandle alene. Naar jeg behøver Dig, skal jeg kalde Dig.

Onkel Hans (til Georg). Skal vi To saa gaae en Tour saalænge! (Til Fruen.) Det varer vel ikke længe, og jeg haaber, at vi snart skal spise. Jeg har hverken faaet Vaadt eller Tørt siden imorges, og nu — — (seer paa sit Uhr).

Fruen. Du skal faae baade Vaadt og Tørt.

Onkel Hans. Tak!

Georg (til Fruen). Er Margrethe i Haven?

Fruen. Nei!

Onkel Hans. Kom saa! og tag tiltakke med mig! (Gaaer med Georg.)

Fruen. Nu ere vi alene, og jeg længes efter at tale med Dig.

Kammerherren. Jeg længes ikke mindre efter at tale med Dig.

Fruen. Lad os saa gaae lige til Sagen.

Kammerherren. Det vil jeg — hm! hm! — Du husker, at vi i mange Aar, — — jeg troer næsten i 10 Aar, — da Børnene endnu vare smaa, ganske smaa — — —

Fruen. Saa det kalder Du at gaae lige til Sagen? — Nei, min Broder, lad saa heller mig! — Jeg siger Dig — kort og godt — der bliver ikke Noget af den Mariage.

Kammerherren. Det var netop det, jeg vilde foreslaae Dig.

Fruen. Men jeg foreslaaer ikke. Jeg siger, saadan skal det være! — Naa, det var jo heldigt, at vi ere enige. Saa er den Pot ude!

Kammerherren. Pot? — Ja vel!

Fruen. Men jeg gad dog vide, hvorfor Du har sadlet om.

Kammerherren. Og jeg er ikke mindre nysgjerrig efter at vide, hvorfor Du har forandret din Mening. Skal vi ikke sætte os?

Fruen. Aa nei! Jeg staaer godt, og der er ikke saa Meget at afhandle. Men vil Du sidde, vær saa god!

Kammerherren. Aa nei! — Staaer min Søn Dig maaskee ikke an?

Fruen. Staaer min Datter ikke Dig an?

Kammerherren. Jeg tilstaaer, hun er smuk.

Fruen. Ah, Bah! Smuk? Det klarer ikke Sagen. Georg er heller ikke af de Hæsligste.

Kammerherren. Dog ikke?

Fruen. Det indrømmer jeg, — og at han gik frivillig med i Krigen, gjorde at jeg gik ind paa din Plan.

Kammerherren. Da maa jeg dog i den Henseende bemærke — — —

Fruen. Jeg veed nok, hvor Du hører hjemme, og at det ikke var efter dit Hoved — men jeg siger Dig, det var godt gjort. Havde han været min Søn, skulde han gaaet med.

Kammerherren. Men — —

Fruen. Han skulde! — Jeg skal sige Dig, hvor Sønnerne slaaes, der ere Forældrene med, og saaledes skal det være. — — — — Men det kan ikke hjælpe at tale med Dig om det. — Og det kommer ikke denne Sag ved. — Din Søn er ikke en Svigersøn for mig.

Kammerherren. Naar har Du da gjort den Opdagelse!

Fruen. Det er lige meget. Troer Du, jeg vil have en Digter og Dagdriver til Svigersøn?

Kammerherren. Digter?

Fruen En Spartæus?

Kammerherren. Hvad for en?

Fruen. Der bliver ikke Noget af. Det var kun det, jeg vilde sige.

Kammerherren. Og jeg vil kun sige Dig, at jeg i min Stilling maa sætte saa megen Priis paa Dannelse, at jeg ikke kan præsentere en uopdragen Svigerdatter.

Fruen. Præsentere? — Naa! Det var Ret. Saa Margrethe er uopdragen? — Jeg skulde dog mene — — —

Kammerherren. Opdragen i dit Mønster!

Fruen. Og det Mønster duer maaskee ikke? — Jeg skulde heller have gjort hende til en Flane eller til en Sippe? — Saa var hun maaskee velopdragen efter jeres Talebrug. Nu vel! Hun er ikke god nok for Dig. Jeg siger, hun er altfor god, — og derfor beholder jeg hende selv.

Kammerherren. Med Fornøielse!

Fruen. Ja, jeg gjør det med Fornøielse. Jeg veed, hvad det vil sige, at komme ind i jeres jammerlige og fornemme Slæng. — Tant og Fjas Altsammen! — Og det var stygt af Dig at foreslaae mig den Dumhed. Det skal jeg ikke glemme Dig!

Kammerherren. Bliv nu ikke hidsig!

Fruen. Jo, jeg vil netop — — — (betvinger sig.) Nei, jeg vil ikke. — Punktum! — Lad os saa tale om andre Ting. — Jeg veed at det staaer snavs med dine Finantser.

Kammerherren. Hvem siger det?

Fruen. Det er det Samme, hvem der siger det. Jeg veed det. — Du tænkte, at din Søns Giftermaal med min Datter skulde hjælpe Dig paa Benene igjen — —

Kammerherren. Jeg beder mig fritaget — — —

Fruen. Men det var Regning uden Vært, — at sige, paa den Led. — Naar Du trænger til Hjælp, kan Du komme til mig, din Søster.

Kammerherren. Jeg er Dig meget forbunden, men Du begriber da — — —

Fruen. Hvilket?

Kammerherren. At jeg under disse Omstændigheder, og efter dine Udtalelser nu, allersidst vilde henvende mig til Dig.

Fruen. Det kan jeg i Grunden nok lide. Det røber dog Karakteer. — — Men jeg vil nu, at Du skal ud af den Suppedas.

Kammerherren. Suppedas?

Fruen. Vil Du maaskee ikke ud af den? Gaa Du nu ind og gjør dine Beregninger — og kom saa over til mig med Regnestykket, ordentligt opgjort. — Farvel! (Vil gaae, men vender tilbage.) Vi passe vel ikke synderligt for hinanden, Carl; — men Broder og Søster skulle dog holde sammen og hjælpe hinanden, og — jeg glemmer ikke, at vi som

Børn tidt og mange Gange — — — men det er det Samme. Gjør nu blot, som jeg siger. (Gaaer.)

Ellevte Scene.

Kammerherren, lidt efter Onkel Hans.

Kammerherren. Hun er og bliver en Gaade. God i Sind, men ligesaa grov i Skind.

Onkel Hans (kommer). Naa, hvorledes gik det?

Kammerherren. Sagen er afgjort.

Onkel Hans. Det kan jeg lide. Det holdt vel haardt?

Kammerherren. Aa nei! Du veed, vi Diplomater forstaae at gribe en Sag an paa den rette Maade.

Onkel Hans. Men just ikke paa den hurtigste.

Kammerherren. Da kan Du ikke klage ved denne Leilighed. Men lad os gaae ind og fortsætte, hvor vi endte.

Onkel Hans (der har seet ud af Vinduet). Jeg skal strax komme.

Kammerherren. Jeg venter Dig paa mit Værelse (gaaer).

Tolvte Scene.

Onkel Hans, strax efter Margrethe og Georg.

Onkel Hans. Der har vi Børnene (vinker ud) glade og fornøiede! — et Par velsignede Børn! — Nu gad jeg dog vide, om ikke — — —

Georg (seer sig ængstelig om). Er Tante her endnu?

Onkel Hans. Nei! Skal jeg kalde paa hende?

Georg. Nei, nei — —

Margrethe. Hvorfor vinkede Du af os?

Onkel Hans. Jeg vilde kun gratulere Eder.

Begge. Hvortil?

Onkel Hans. Nu kan I være ganske rolige!

Georg. Hvorfor?

Onkel Hans. Jeg har allerede arrangeret Sagen paa bedste Maade. — Jeg skulde mene, jeg fortjener ikke saa ringe Tak.

Margrethe. Hvilken Sag, Onkel?

Onkel Hans. Den — hm! hm!

Georg. Tal dog tydeligt!

Onkel Hans. For Pokker! Det er da let at forstaae! (til Margrethe) Du bliver fri for ham, (til Georg) og Du bliver fri for hende. I blive frie for hinanden.

Georg. Saa?

Onkel Hans. Ja, I maa takke Himlen, at den har givet Eder en Onkel, som man længe skal søge Magen til. — Naa, nu skal I ikke genere Eder længer ligeoverfor hinanden. Vær kun muntre, og lad som Ingenting. Der er ikke det Mindste i Veien. Det kan I stole paa. (til Margrethe) Op med Hovedet, min Pige! — Farvel! (gaaer.)

Margrethe. Farvel!

(Pause.)

Georg. Vi ere altsaa frie for hinanden!

Margrethe. Det lader til det. — — Men jeg synes dog — — —

Georg. Hvilket?

Margrethe. Ikke Noget!

(Pause.)

Georg. Det er dog besynderligt.

Margrethe. Hvilket?

Georg. At vi ere frie for hinanden.

Margrethe. Det var jo det, vi vilde.

Georg. Ja vist! — Men — —

Margrethe. Men?

Georg. Hvis vi nu ikke vilde være frie for hinanden?

Margrethe. Hvad behager?

Georg. Jeg sætter det blot. — Hvis — — — Hør, Margrethe, mon vi dog ikke ere nogle Børn?

Margrethe. Du siger Noget!

(Pause.)

Georg. Det havde jo slet ingen Hast.

Margrethe. Hvilket?

Georg. At — — Er det dog ikke besynderligt, at jeg saa tidt har gaaet og tænkt paa, — hvor nydelig Du var?

Margrethe. Det synes mig just ikke saa besynderligt.

Georg. Det er det i Grunden heller ikke, men — — Det var ogsaa ærgerligt, at man saaledes vilde tvinge eller overrumple os.

Margrethe. Ja vist!

Georg. Jeg har aldrig tænkt paa nogen Anden. Men Du?

Margrethe. Skal jeg være ærlig?

Georg. Ja, vær ligesaa ærlig mod mig, som jeg er det, naar jeg siger Dig, at jeg længe har — ja, jeg kan ligesaa gjerne sige det, — at jeg længe har elsket Dig; — at jeg, naar Kuglerne pebe om mig, altid tænkte paa Dig.

Margrethe. Er det sandt?

Georg. — og det gav mig Mod. Jeg troede, jeg kæmpede for min Brud! — Og nu føler jeg, at jeg vil blive grændseløs ulykkelig, hvis jeg skuffes i min Drøm. Jeg vilde give al Verdens Skatte for dit Hjerte.

Margrethe. Jeg skal altsaa være ganske ærlig? — Nu vel da! Jeg vil ikke tale. Jeg har lært af min Moder at handle. Der er min Haand!

Georg. Du velsignede Pige! Du vil være min?

Margrethe. Ja, Georg, med Liv og Sjæl. Jeg troer næsten, at jeg altid har været det. Jeg har under Krigen havt mangen angstfuld Time for Dig.

Georg. Virkelig?

Margrethe. Naar jeg tænkte paa alt det Ondt, Du har maattet døie, — og alle de Farer — — —

Georg. Aa hvad! Det er nu — — nei! glemt er det ikke. Gid man kunde glemme! — Men lad nu Øieblikkets Glæde forjage Sorgens Alvor. — Saa Du vil virkelig være min?

Margrethe (smilende). Jeg maa jo adlyde min Moders Villie.

Georg (ligeledes). Og jeg min Faders! — Hvor Livet dog pludselig kan forvandles! Fortrædelig og mismodig kom jeg hertil, og nu — er jeg saa lykkelig, som jeg aldrig havde troet muligt!

Margrethe. Saa kunde vi have sparet os den Smule Ærgrelse.

Georg. Ja vist kunde vi!

Margrethe. Det er ellers ikke nogen smigrende Tanke for mig, at Du vilde sætte Dig imod et saa fornuftigt Parti.

Georg. Og Du?

Margrethe. Jeg fik det saa pludselig at vide, men Du — Du havde dog Tid til — at sætte Dig ind i Forholdene.

Georg. Tid? Ja, fra sidste Station hertil. — Og saa den Tvang! Det var det. Men nu er Alt godt. Jeg har Margrethe, min tilkommende Kone, i mine Arme — — (omfavner hende.)

Trettende Scene.

Margrethe. Georg. Mathiesen.

Mathiesen. Jeg beder om Forladelse! Jeg kommer nok til — — —

Georg. Paa ingen Maade! Hele Verden maa gjerne see min Lykke (til Margrethe) Hvem er den Herre?

Margrethe. Det er min Moders Forvalter og — min Ven! Ikke sandt?

Mathiesen. Tak, Frøken! Det gjør det gamle Hjerte godt at høre de Ord.

Georg (rækker ham Haanden). Min Kones Venner ere ogsaa mine Venner.

Mathiesen. Jeg takker! Saavidt jeg da kan see, kan Folkene endnu faae en glad Aften, — og det var godt. De begyndte, med Respect at sige, at knurre, og det var det, jeg kom for at sige Fruen. Det var en svær Commission.

Georg. Gaae De kun ud til Folkene og siig dem, at iaften dandse vi Allesammen.

Mathiesen. Men — —

Margrethe. Gaae De kun! Naar jeg siger det, tager jeg ogsaa Ansvaret paa mig.

Mathiesen. Gud velsigne Dem, Frøken! (gaaer.)

Georg. Og jeg gaaer ind til Fader, for at sige ham, at der fra min Side ikke er Noget i Veien.

Margrethe. Og jeg til Moder. — Hvor det dog er en behagelig Følelse, at gjøre sine Forældres Villie som gode Børn!

Georg. Især naar man har begyndt med at sætte sig op imod den. — Farvel, min lille Frue! (kysser hende og gaaer.)

Margrethe. Og det var ham, jeg ikke for nogen Priis vilde have! — Det var en lille Revolution af Hjertet — men, Gud være lovet, jeg fik Bugt med den itide. Nu til Moder. (vil gaae, men møder Fruen.)

Fjortende Scene.

Margrethe. Fruen.

Fruen. Er Du her?

Margrethe. Ja, for at præsentere mig som din i alle Maader lydige Datter.

Fruen. Det er ikke mere, end jeg ventede. — Du havde altsaa dog faaet Noget at vide?

Margrethe. Ja, Onkel Hans sagde — —

Fruen. Ja saa! Den Magister har sin Næse allevegne. — Hvis Du altsaa havde faaet Fluer i Hovedet, har Du vel nu jaget dem bort?

Margrethe. Hvad mener Du?

Fruen. Han har formodentlig sagt Dig, at Du skulde giftes med Georg?

Margrethe. Ja! I Begyndelsen, tilstaaer jeg, var det mig rigtignok meget imod — — —

Fruen. Saa bliv Du ved Begyndelsen. — Nu kan jeg sige Dig, at Du ikke skal have ham.

Margrethe (forskrækket). Hvorfor ikke?

Fruen. Fordi jeg ikke vil. — Og Du er jo min lydige Datter.

Margrethe. Men, kjære Moder! — Du vil dog ikke — —

Fruen. Maa jeg være fri for Scener og især for Taarer. Du vil maaskee fortælle mig, at Du elsker ham?

Margrethe. Ja! det gjør jeg.

Fruen. Og at det er din første Kjærlighed?

Margrethe. Det er det.

Fruen. Saa vær Du rolig. Det er en Børnesygdom, og Du har gaaet baade Mæslinger og Kighoste godt igjennem, saa Du slipper nok over denne.

Margrethe. O Moder! — —

Fruen. Jeg skal sige Dig, — Du er ikke fiin nok til at blive gift med en Kammerherres Søn. Du er uopdragen!

Margrethe. Hvad behager?

Fruen. Det vil sige, Du er godt nok opdragen, men der er visse Folk, som kalde gode og naturlige Børn uopdragne.

Margrethe. Jeg forstaaer Dig ikke.

Fruen. Maa jeg spørge Dig, kan Du maaskee synge italienske Roulader og franske Romancer?

Margrethe. Nei!

Fruen. Kan Du parlere Engelsk og Fransk som en Bog?

Margrethe. Nei!

Fruen. Kan Du komme stiv og stram ind i en Salon, — uden at rødme?

Margrethe. Jeg frygter — nei!

Fruen. Saa seer Du selv, Du er uopdragen.

Margrethe. Hvem forlanger da alt det af mig?

Fruen. Din kjære Onkel Carl.

Margrethe. Og Georg?

Fruen. Han er ikke et Haar bedre end sin Fader. — Nei min Pige, Du bliver hos mig! — Jeg har aldrig seet Dig bedrøvet, og Du skal heller ikke blive det, fordi jeg havde den dumme Grille.

Margrethe. Du lover meer, end Du kan holde, Moder!

Fruen. Det var som Pokker! — Alt bliver ved det Gamle. Du bliver igjen fornøiet, og dermed Basta!

Margrethe. Fornøiet? — Men Du glemmer at spørge mig. — Jeg har dog ogsaa en Villie.

Fruen. Saa? Det har jeg aldrig vidst.

Margrethe. Nei, men nu! — Jeg skal nok faae at vide, hvorledes alt dette hænger sammen, — og jeg vil reentud sige Dig — — —

Fruen. Nu kan Du strax faae det at vide. Der kommer hele Selskabet.

Margrethe. Det er godt!

Femtende Scene.

Fruen. Margrethe. Kammerherren. Onkel Hans. Georg.

Georg. Nei! Det er dog for galt. Saaledes at bagtale mig!

Margrethe. Saa det gaaer ikke Dig bedre end mig?

Georg. Du kan tænke Dig, Margrethe — — —

Margrethe. Vent lidt! (til Kammerherren) Maa jeg spørge Dig, Onkel Carl, hvem har sagt Dig, at jeg er en — uopdragen Pige, der vilde gjøre Dig Skam som din Svigerdatter?

Fruen. Det er vist uopdragent at spørge paa den Maade, — men jeg gad ogsaa nok vide det.

Kammerherren. Jeg har paa ingen Maade sagt — —

Fruen. Jo, Du har!

Kammerherren. Nu vel da! De Yttringer, jeg i den Henseende har ladet falde — —

Fruen. Det kalder Du at „lade falde"?

Kammerherren. — har jeg fra min Broder Hans.

Margrethe. Fra Onkel Hans?

Fruen. Det var ikke meer, end jeg ventede.

Georg (afsides). Hvad betyder nu det?

Margrethe (til Onkel Hans). Har Du virkelig — —?

Onkel Hans (klapper hende paa Armen). Ja vist! ja vist! — Lad Du mig! — Det bliver nok godt.

Margrethe. Fy, skam Dig!

Onkel Hans (smilende). Det skal jeg!

Georg (til Fruen). Maa jeg da nu ogsaa tillade mig at spørge Dig, Tante, hvorfra Du har faaet den Tro, at jeg er — en Digter, det kan være, hvad det er, — men at jeg er en Dagdriver, en Døgenicht.

Fruen. Det kommer saamæn fra den samme, gode Kilde, — fra Onkel Hans!

Kammerherren. Hans!

Georg (til Onkel Hans). Onkel! har Du virkelig — —?

Onkel Hans (som før, sagte). Ja vist! Vær Du ganske rolig. Du skal see, jeg har spillet mine Kort fiint.

Kammerherren. Men jeg forstaaer ikke — — —

Fruen. Jeg forstaaer det meget godt —

Onkel Hans. Saa? Du er altid udspeculeret!

Fruen. Hans syntes, at vi vare altfor enige. Det var noget Nyt, og det maatte forpurres.

Margrethe (til Onkel Hans). Du, som altid har sagt, at Du holdt af mig! — og som endnu idag — — — Det havde jeg ikke troet om Dig!

Onkel Hans. Men, Herre Gud! — —

Georg. Jeg har ikke kjendt meget til Onkel Hans før, men nu kjender jeg Dig!

Onkel Hans. Naa! Ere I nu færdige? — Det er Takken, man har!

Kammerherren. Var Du ikke min Broder, vilde den Sag faae en bedrøvelig Ende.

Margrethe. Den er bedrøvelig nok.

Georg (til Onkel Hans). Og det kunne vi takke Dig for.

Onkel Hans. Maa jeg nu tale? — (bruser ud) Det var Løgn og Opdigtelse Altsammen! — Ere I saa fornøiede?

Kammerherren og **Fruen.** Men hvorfor?

Onkel Hans. Fordi — — det skal jeg omstændelig fortælle.

Fruen. Nei, heller kort og godt.

Onkel Hans. Som Du vil. — Det var ikke alene i Oldtiden — — (til Fruen) ja, den bryder Du dig nok ikke om?

Fruen. Nei! spring Oldtiden over.

Onkel Hans. Jeg mener, at et Ægteskab, sluttet mod Parternes Villie og uden gjensidig Tilbøielighed, er Unatur. Det er at saae Ukrud i den unge Alder, og en lang Levetid er ikke nok til at rydde Ukrudet op. Det er min Mening.

Fruen. Og saa?

Onkel Hans. Da jeg nu vidste, at Georg og Margrethe ikke vilde have hinanden — —

Georg og **Margrethe.** Men Onkel! hvor kan Du sige — —

Onkel Hans. Jeg har det fra Børnenes egen Mund, — og det er da et godt

Sted at have det fra, skulde jeg mene. — De bade mig at hjælpe dem — det har I nok glemt — og jeg, som altid er Godmodigheden selv, gjorde, hvad jeg kunde.

Margrethe. Men Tingene have forandret sig.

Onkel Hans. Det var jo heldigt.

Georg. Vi vare blinde for vor egen Lykke.

Onkel Hans. Det sagde jeg strax.

Georg. Nu kan vi ikke leve uden hinanden.

Onkel Hans. Er det saaledes fat? Herre Gud! Saa kunde jeg jo have sparet mig den Uleilighed at gaae her og spille Comedie paa mine gamle Dage.

Margrethe. Det kunde Du, Du gode Onkel! — Men vi ere Dig alligevel taknemmelige.

Onkel Hans. Det mærker jeg.

Kammerherren. Det forandrer hele Sagen, og jeg tager mine Ord tilbage.

Fruen. Det er godt nok Altsammen, men hvem staaer mig inde for, at den godmodige Onkel Hans ikke igjen gaaer med Rævestreger bag Øret.

Georg. Det gjør jeg!

Fruen. Det var jo en rar Cautionist!

Kammerherren (til Margrethe). Jeg tvivlede strax. Jeg havde jo seet din Elskværdighed og Ynde i de Dage, jeg har været her — — Du er opvoxet under din Moders Øine — — —

Fruen. Maa jeg nu være fri, Carl! Du mener dog ikke et Ord af, hvad Du siger.

Kammerherren. Paa min Ære, jeg —

Onkel Hans. Er der da Ingen, der vil tage sig af mig?

Georg. Det vil jeg! Tante siger, at jeg er en „rar" Cautionist; — det vil vel sige — en saa slet som muligt.

Fruen. Ja! Du traf det!

Georg. Dernæst, at Du har sagt, jeg er en Dagdriver o. s. v.

Fruen. Ja — der ikke kan føde Kone og Børn.

Onkel Hans. Han har da ingen Børn!

Georg. Nu skal jeg dog bevise det Modsatte.

Onkel Hans (forskrækket). Har Du Børn?

Georg. Nei vist ikke! — Jeg har endnu ikke havt Tid til at meddele den samlede Familie, at jeg er avanceret.

Fruen. Formodentlig til Kammerjunker?

Kammerherren (til Georg). Du skulde da ikke — —

Georg. Fra menig Soldat bliver man ikke let Kammerjunker. — Nei, jeg er avanceret til Fuldmægtig.

Margrethe. Er det muligt!

Fruen. Det er vel ogsaa en Historie.

Georg. Heldigviis kan jeg bevise det. — Jeg har min kongelige Bestalling i Lommen.

Fruen. Kongelig? — Du er altsaa ikke oppositio — nel?

Georg. Jeg? — Jeg er det loyaleste Menneske i Verden.

Kammerherren (til Georg). Saa gratulerer jeg Dig, min Søn!

Margrethe (til Fruen). Georg fortjener dog som Opreisning, at Du idetmindste lykønsker ham.

Georg. Jeg har i Grunden fortjent meget mere, Tante. — Hvis Du nu vilde — —

Fruen. Nu ja — en Fuldmægtig, det kan jeg bruge; — endskjøndt jeg ikke har Brug for den Slags Folk. Jeg skal nok styre mine Sager selv. — Men jeg kan ærgre mig over den Onkel Hans!

Onkel Hans. Skal jeg nu holde for igjen? — Siig Du heller Ja til de unge Mennesker. Saa faae ogsaa vi Gamle en glad Aften.

Fruen. Jeg bliver ved min første Beslutning. (fører Margrethe til Georg) Der! — saa tag hende. Det er et godt Barn. Vær god imod hende.

Georg. Det skal jeg, Tante!

Onkel Hans. Men — ikke saa gesvindt — der mangler jo endnu Beviis for, at Margrethe ikke er uopdragen.

Fruen. Hvad behager?

Margrethe. Jeg mener dog, at jeg har viist megen Takt, ved ikke at blande mig i de Ældres Discussion. Ikke sandt?

Kammerherren. Tilvisse! — meget taktfuldt.

Georg. Den Onkel Hans!

Onkel Hans. Hvad nu?

Georg. Jeg foreslaaer, at vi Alle bringe Onkel Hans vor Tak for hans gode Villie.

Fruen. Lad gaae!

Alle. Tak, Hans!

Fruen. Det var jo rigtignok en Omvei.

Georg. Men den førte til Maalet.

Onkel Hans. Man maa saa tidt i Livet gjøre Omveie, og med denne kan man vel nok bære over. Den var da ikke lang.

(D'Hrr. Skuespildirecteurer, der maatte ønske at opføre „En Omvei", bedes at henvende sig i Schubothes Boghandel.)